

Czwartek 13 październik 2005

15. wzywa władze lokalne obszarów miejskich do zachęcania kobiet do udziału w życiu obywatelskim;
16. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

P6_TA(2005)0388

Kobiety a ubóstwo w Unii Europejskiej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie kobiet i ubóstwa w Unii Europejskiej (2004/2217 (INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych A/RES/46/121, A/RES/47/134, A/RES/49/179 w sprawie praw człowieka i skrajnego ubóstwa, A/RES/47/196 w sprawie ustanowienia Międzynarodowego Dnia Walki ze Skrajnym Ubóstwem oraz A/RES/50/107/ w sprawie obchodów Międzynarodowego Roku Walki ze Skrajnym Ubóstwem i ustanowienia Pierwszej Dekady Walki z Ubóstwem Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka, przyjętą rezolucją Zgromadzenia Ogólnego ONZ 217 A (III) w dniu 10 grudnia 1948 r.,
- uwzględniając dokumenty Rady ds. Gospodarczych i Społecznych Organizacji Narodów Zjednoczonych E/CN.4/Sub.2/1996/13, E/CN.4/1987/NGO/2, E/CN.4/1987/SR.29, E/CN.4/1990/15 w sprawie praw człowieka i skrajnego ubóstwa, E/CN.4/1996/25 w sprawie prawa do rozwoju oraz E/CN.4/SUB.2/RES/1996/25 w sprawie wykonania praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych,
- uwzględniając raport z Czwartej Światowej Konferencji w sprawie Kobiet w 1995 r. oraz program Platformy Działania z Pekinu,
- uwzględniając prace Rady Europy w tej dziedzinie, a w szczególności zmienioną Europejską Kartę Socjalną,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu z 4 października 2001 r. w sprawie Światowego Dnia Walki ze Skrajnym Ubóstwem Organizacji Narodów Zjednoczonych⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z 24 lutego 1994 r. w sprawie ubóstwa kobiet w Europie⁽²⁾,
- uwzględniając dorobek wspólnotowy w dziedzinie praw kobiet i równouprawnienia,
- uwzględniając art. 136, 137 ust. 1 i 141 ust. 3 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, a w szczególności art. 137 ust. 1 lit. j) dotyczący zwalczania wykluczenia społecznego,
- uwzględniając konkluzje Prezydencji Rady Europejskiej w Nicei w dniach 7, 8 i 9 grudnia 2000 r., do których załącznik I, zawiera wezwanie do „zapewnienia dalszych działań zgodnie z zaleceniem z 1992 r. w kwestii minimalnych gwarantowanych środków, jakie mają być zapewnione przez systemy opieki społecznej”, oraz konkluzje Prezydencji Rady Europejskiej w Santa Maria da Feira w dniach 19 i 20 czerwca 2000 r., a w szczególności porozumienie dotyczące ustalenia wskaźników będących wspólnym punktem odniesienia w walce z wykluczeniem społecznym i w działaniach na rzecz likwidacji ubóstwa,
- uwzględniając zalecenie Rady 92/442/EWG z dnia 27 lipca 1992 r. w sprawie zbieżności celów i polityk ochrony socjalnej⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komitetu Ochrony Socjalnej w sprawie wskaźników w sferze ubóstwa i wykluczenia społecznego (październik 2000 r.),

⁽¹⁾ Dz.U. C 87 E z 11.4.2002, str. 253.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 z 14.3.1994, str. 43.

⁽³⁾ Dz.U. L 245 z 26.8.1992, str. 49.

Czwartek 13 października 2005

- uwzględniając zmienione wspólne cele drugiej rundy krajowych planów działania „Walka z ubóstwem i wykluczeniem społecznym” z 25 listopada 2002 r. (SOC 508) oraz projekt wspólnego sprawozdania Komisji w sprawie ochrony socjalnej i integracji społecznej (COM(2005)0014),
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 14 maja 2002 r. w sprawie projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego statystyk Wspólnoty w sprawie dochodów i warunków życia (EU-SILC) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0273/2005),
- A. przypominając motto Światowego Dnia Walki ze Skrajnym Ubóstwem (17 października): „Tam gdzie ludzie są skazani na życie w nędzy, łamane są prawa człowieka. Jednoczenie się dla ich poszanowania jest naszym najświętszym obowiązkiem”,
- B. podkreślając, że konieczne jest promowanie nowej Europy charakteryzującej się twórczym współlistnieniem kultur i mentalności oraz całkowitym poszanowaniem odmienności, w której odpowiedzialne podejście do wolności nie ogranicza się do swobodnego przepływu kapitału, której obywatele wykorzystują swoje zdolności niezależnie od statusu społecznego, aby rozwijać kreatywność i chronić godność każdego obywatela na rzecz dobra powszechnego, zarówno na Wschodzie jak i na Zachodzie,
- C. mając na uwadze, że w 17 Państwach Członkowskich ryzyko nędzy wśród kobiet jest o wiele wyższe niż ryzyko nędzy wśród mężczyzn,
- D. przypominając o pojawieniu się nowych form ubóstwa i zepchnięcia na margines, które wymagają podjęcia konkretnych i innowacyjnych działań mających na celu niesienie pomocy osobom znajdującym się w potrzebie,
- E. mając na uwadze, że im dłuższy jest okres życia w stanie ubóstwa i ze szczególnie niskim dochodem, tym większe ryzyko popadnięcia w stan długotrwałej nędzy i wykluczenia społecznego; mając zatem na uwadze, że środki zwalczania ubóstwa powinny mieć na celu nie tylko zwyczajną pomoc osobom żyjącym w skrajnej nędzy ekonomicznej, ale także obejmować natychmiastowe zapobieganie i reagowanie na czynniki prowadzące do skrajnej nędzy ekonomicznej i socjalnej,
- F. mając na uwadze, że potrzeba wykorzystania potencjału produkcyjnego europejskiej siły roboczej jest kluczem do osiągnięcia ogólnych celów Strategii Pekinńskiej i Lizbońskiej, jako że związek między Pekinską Platformą Działania i Strategią Lizbońską jest oczywisty,
- G. przypominając, że na zlikwidowanie ubóstwa i aspekty społeczne Strategii Lizbońskiej zwracano dotychczas mniej uwagi niż na stabilność cen, redukcję kosztów i deficyt budżetowy,
- H. przypominając, że w Państwach Członkowskich odsetek dzieci i młodych ludzi żyjących w skrajnym ubóstwie przekracza średnią w innych ocenianych grupach oraz że ubóstwo dotyka przede wszystkim kobiet,
- I. mimo iż globalizacja i komputeryzacja doprowadziły do większych możliwości ekonomicznych i autonomii niektórych kobiet, równocześnie wiele kobiet zostało zmarginalizowanych i pozbawionych korzyści z tego procesu, co wynika z nierówności panujących między państwami,
- J. mając na uwadze, że ubóstwo jest często ściśle powiązane z dyskryminacją na tle rasowym i nietolerancją oraz że praktyki te pogarszają warunki ubóstwa, marginalizacji i wykluczenia społecznego i ekonomicznego kobiet w grupach mniejszościowych,
- K. stwierdzając, że zatrudnienie samo w sobie nie stanowi należytej ochrony przed ubóstwem; tymczasem głównie w wyniku segregacji zawodowej więcej kobiet niż mężczyzn wykonuje niżej wynagradzane prace, a często zdarza się, że same zasiłki socjalne również nie stanowią ochrony przed skrajnym ubóstwem,

⁽¹⁾ Dz.U. C 180 E z 31.7.2003, str. 68.

Czwartek 13 październik 2005

- L. mając na uwadze, że różnice płac mężczyzn i kobiet w Europie wciąż sięgają średnio od 16 % do 33 %; że nie dokonał się żaden rzeczywisty postęp w odniesieniu do wdrażania zasady równej płacy za taką samą pracę, wprowadzonej trzydzieści lat temu dyrektywą Rady 75/117/EWG⁽¹⁾ w sprawie równych płac dla mężczyzn i kobiet, oraz że 30 % kobiet pracujących w UE jest zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin, co często jest wymuszone brakiem żłobków i przedszkoli będących w ich zasięgu finansowym, podczas gdy odsetek ten dla mężczyzn wynosi 6,6 %,
- M. mając na uwadze, że gospodarstwa domowe, w których głowami rodziny są kobiety, zarabiają od 9 do 26 % mniej niż te, których głowami rodziny są mężczyźni, przy czym odsetek ten jest największy w Wielkiej Brytanii (26 %), a następnie w Szwecji (14 %), Francji (12 %), Holandii (11 %), Niemczech (10 %) i we Włoszech (9 %),
- N. mając na uwadze fakt, że praca stanowi zarówno źródło dochodu, jak i sposób integracji społecznej dla rodzin i osób żyjących w ubóstwie, ponieważ, oprócz wsparcia finansowego, sprzyja ona uczestnictwu jednostki w społeczeństwie jako całości i pomaga rozwijać osobowość jednostki; mając na uwadze, że praca nie wystarcza, aby rozwinąć poczucie bycia obywatelem,
- O. mając na uwadze, że ryzyko ubóstwa i skrajnej nędzy dotyka także osób powyżej 65 roku życia; że dwie trzecie mieszkańców Europy powyżej 65 roku życia stanowią kobiety; że wady systemów ubezpieczeń i emerytur dotyczą osób mających najsłabszą pozycję na rynku pracy, takich jak kobiety, które pracują przez mniej lat, są wynagradzane gorzej niż mężczyźni lub nawet wykonują pracę nieodpłatnie,
- P. mając na uwadze, że w ostatnich latach wzrosła liczba rodziców samotnie wychowujących dzieci; że członkowie tych rodzin są znacznie bardziej narażeni na popadnięcie w ubóstwo; mając ponadto na uwadze, że głowami 85 % gospodarstw domowych samotnych rodziców są kobiety, co jeszcze bardziej podkreśla niekorzystną pozycję kobiet w odniesieniu do ubóstwa,
- Q. biorąc pod uwagę, że niemożliwe jest zlikwidowanie ubóstwa kobiet bez uwzględnienia roli mężczyzn w ramach otwartej metody koordynacji i krajowych planów na rzecz zatrudnienia i integracji społecznej,
- R. mając na uwadze, że problem przemocy w rodzinie skierowanej przeciw kobietom wywiera niekorzystny wpływ na ich zdrowie psychiczne, pozostawia je w społecznej izolacji i obniża wydajność w pracy, co wpływa ujemnie na ich pozycję w miejscu pracy; mając ponadto na uwadze, że wiele bezdomnych kobiet opuściło domy rodzinne z powodu stosowanej wobec nich przemocy i znalazło się na granicy skrajnej nędzy socjalnej i ubóstwa,
- S. mając na uwadze, że kobiety należące do mniejszości etnicznych lub religijnych cierpią z powodu podwójnej dyskryminacji ze względu na płeć oraz pochodzenie lub religię, często uniemożliwiającej im znalezienie pracy; że w wyniku tej sytuacji kobiety te żyją w skrajnym ubóstwie, uzależnione od mężów, lub są zmuszane do nielegalnej pracy, bez ubezpieczeń społecznych i w straszliwych warunkach.

Wskaźniki i metodologia

1. podkreśla, że podejście do ubóstwa i wykluczenia społecznego nie powinno być rozumiane jedynie w sensie ekonomicznym, na podstawie danych liczbowych, ale także w związku z prawami człowieka;
2. zwraca uwagę, że ubóstwo przejawia się między innymi brakiem dochodu i wystarczających zasobów produkcyjnych zapewniających trwałe warunki życiowe, a także głodem i niedożywieniem, zagrożeniem dla zdrowia, ograniczeniem lub brakiem dostępu do edukacji i innych podstawowych usług, rosnącą śmiertelnością w wyniku chorób, bezdomnością i niewłaściwymi warunkami mieszkaniowymi, niebezpiecznym otoczeniem oraz dyskryminacją i wykluczeniem społecznym; wskazuje w tym kontekście, że charakteryzuje się ono także brakiem udziału w podejmowaniu decyzji oraz w życiu obywatelskim, społecznym i kulturalnym;
3. odnosi się do konkluzji Prezydencji Rady Europejskiej w Barcelonie, zobowiązujących Państwa Członkowskie do zlikwidowania przeszkód w udziale kobiet w rynku pracy i do zapewnienia do 2010 r. opieki dla co najmniej 90 % dzieci w wieku od lat trzech do wieku obowiązkowego rozpoczęcia edukacji szkolnej oraz dla co najmniej 33 % dzieci poniżej trzeciego roku życia; podkreśla jednak, że aby osiągnąć te cele, władze krajowe, regionalne lub lokalne muszą zwiększyć swój wkład finansowy w tworzenie i/lub funkcjonowanie wysokiej jakości usług w zakresie opieki nad dziećmi po przystępnych cenach;

⁽¹⁾ Dz.U. L 45 z 19.2.1975, str. 19.

Czwartek 13 października 2005

4. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy Prezydencji Luksemburskiej dotyczące rozwoju wskaźników uzależnionych od płci i wzywa Prezydencję Brytyjską do kontynuowania tych prac;
5. podkreśla, że sytuacje związane z nędzą przyczyniają się do handlu kobietami, do prostytucji, do przemocy oraz do wszelkiego rodzaju eksploatacji w ogólniejszym rozumieniu; wzywa do uwzględnienia tych konsekwencji ubóstwa w otwartej metodzie koordynacji oraz w Agendzie Polityki Społecznej;
6. uznaje, że sama zasada swobodnego przepływu kapitału i towarów nie jest w stanie zlikwidować ubóstwa i że skrajne ubóstwo (szczególnie ustawiczne ubóstwo) pozbawia osoby nim dotknięte szans oraz uniemożliwia im pełny udział w życiu wspólnoty, zwłaszcza poprzez powodowanie ich zubożenia na własne środowisko;
7. wzywa Komisję i Radę do niezwłocznego podjęcia inicjatyw mających na celu uznanie sektora gospodarki nieformalnej i określenie wartości „ekonomii życia” na podstawie podejścia uzależnionego od płci;
8. wzywa w związku z tym Eurostat i odpowiadające mu instytucje w Państwach Członkowskich do opracowania, w ścisłej współpracy z przedstawicielami społeczeństwa, którzy rozumieją doświadczenie życia w ubóstwie, metodologii i wskaźników uzależnionych od płci w celu określenia wpływu ubóstwa i wykluczenia społecznego, oddzielnie na kobiety i na mężczyzn;
9. zaleca, aby w oparciu o dane statystyczne odnoszące się do kwestii płci, zostały przeprowadzone badania na temat skutków, jakie przemiany gospodarcze i polityczne w nowych Państwach Członkowskich wywołują w zakresie rzeczywistej sytuacji dotyczącej równości między mężczyznami i kobietami;
10. wzywa Komisję i Państwa Członkowskie do przechowywania danych dotyczących przypadków kobiet należących do grup mniejszościowych i pracujących bez ubezpieczeń społecznych i prawa do emerytury oraz do pomocy im w pomyślnym włączeniu się w struktury rynku pracy.

Partnerstwo z najuboższymi kobietami

11. ubolewa nad faktem, że mimo politycznej woli zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego poprzez strategię wspólnotowe, w szczególności Strategię Lizbońską i Agendę Polityki Społecznej, Unia w niewystarczającym stopniu zajęła się kwestią feminizacji ubóstwa;
12. wzywa do wspierania, na wszystkich szczeblach procesu decyzyjnego, ścisłego partnerstwa z najbiedniejszymi kobietami i rodzinami, aby w oparciu o ich doświadczenia mogły zostać stworzone środki i zasoby odpowiednie dla skutecznego zwalczania trwałego ubóstwa i likwidacji wykluczenia społecznego;
13. wzywa do przeanalizowania wpływu wszelkich wspólnotowych środków ustawodawczych na życie najmniej uprzywilejowanych grup społecznych, w szczególności na życie kobiet;
14. wzywa wszystkie instytucje, których to dotyczy, do dostosowania otwartej metody koordynacji i ram operacyjnych Agendy Polityki Społecznej do potrzeb kobiet żyjących w ubóstwie, aby umożliwić wyżej wymienione partnerstwo;
15. wzywa Komisję i Państwa Członkowskie do zaangażowania partnerów społecznych na szczeblu lokalnym i regionalnym, do których należą mieszkające na wsi i żyjące na skraju ubóstwa kobiety, w dialog społeczny na temat opracowania i wdrożenia polityki w zakresie edukacji, zatrudnienia i systemów emerytalnych;
16. wzywa Radę i Komisję do ścisłej współpracy z Radą Europy, aby możliwe było czerpanie inspiracji z istotnych działań już przeprowadzonych w tej dziedzinie i do regularnego przekazywania Parlamentowi szczegółowego sprawozdania na temat tej współpracy;
17. wzywa wszystkie swoje komisje parlamentarne do uwzględnienia problematyki ubóstwa w odpowiednim dla nich kontekście tematycznym, zwłaszcza jeżeli dotyczy to kobiet, oraz do skorzystania w tym zakresie z doświadczenia parlamentarnej europejskiej intergrupy ds. czwartego świata.

Czwartek 13 październik 2005

Godzenie obowiązków zawodowych i rodzinnych w środowisku nieuprzywilejowanym

18. podkreśla, że dostęp do wysokiej jakości zatrudnienia, godnie i sprawiedliwie wynagradzanego, jest jedyną drogą do uniknięcia oraz zwalczania ubóstwa; jednocześnie podkreśla, że praca w niepełnym wymiarze godzin oraz zatrudnienie o niskiej jakości, dotyczące przeważnie kobiety, przyczyniają się do zwiększenia liczby kobiet wśród najmniej zarabiających pracowników; podkreśla, że stanowi to źródło wykluczenia społecznego;

19. uznaje bezpośredni związek między nierównością ekonomiczną i zależnością kobiet a istniejącymi nierównościami między mężczyznami i kobietami w zakresie dostępu do edukacji, obowiązków rodzinnych i ogólnego utrzymania rodziny oraz wyraża swoje oburzenie z powodu faktu, że pomimo istniejącego od dziesięcioleci ustawodawstwa, które nadal nie przynosi skutków, różnica wynagrodzeń w zależności od płci wynosiła 16 % w 2001 r. i 15 % w 2003 r.; w związku z tym wzywa Radę i Komisję do przygotowania Zielonej Księgi na ten temat i do podjęcia odpowiednich środków, aby zlikwidować tę nierówność;

20. podkreśla, że praca bez wynagrodzenia, wykonywana głównie przez kobiety, nie jest systematycznie odnotowywana w krajowych statystykach, a przez to nie jest uwzględniana podczas opracowywania polityki zatrudnienia przez właściwe organy krajowe i wspólnotowe; wzywa zatem Komisję i Państwa Członkowskie do zebrania danych na temat prac wykonywanych bez wynagrodzenia, aby promować działania na rzecz bardziej sprawiedliwego podziału miejsc pracy, co pozwoli kobietom na udział w rynku pracy w większym zakresie i wzmocni ich pozycję ekonomiczną i niezależność;

21. zachęca Państwa Członkowskie do podjęcia konkretnych działań w celu zagwarantowania kobietom z nieuprzywilejowanych środowisk równego dostępu do systemów opieki zdrowotnej⁽¹⁾, — szczególnie do podstawowych usług zdrowotnych, (tym do opieki nad matką i dzieckiem), zgodnie z założeniami Światowej Organizacji Zdrowia⁽²⁾ — oraz do opieki ginekologicznej i położniczej, godziwego mieszkania, wymiaru sprawiedliwości, edukacji, szkolenia, kształcenia ustawicznego, sportu i kultury, zapobiegania przedwczesnemu porzuceniu nauki i ułatwiania łagodnego przejścia ze szkoły na rynek pracy, a także wzywa Komisję i Radę do włączenia czynnika płci do rocznych sprawozdań w sprawie spójności społecznej;

22. wzywa Państwa Członkowskie do podjęcia dalszych konkretnych kroków na rzecz rozwoju strategii mających na celu zwiększenie wyraźnego udziału kobiet w każdym wieku w rynku pracy i w procesie decyzyjnym, do promowania zintegrowanego podejścia do problematyki równości płci w celu realizacji ogólnych celów lizbońskich, do zajęcia się kwestią różnic w płacach i do promowania takich warunków i jakości pracy, które umożliwiają zarówno kobietom jak mężczyznom pełny udział w rynku pracy;

23. wzywa Państwa Członkowskie do podjęcia działań w celu zapewnienia równego dostępu kobiet i mężczyzn do systemów ubezpieczeń społecznych i emerytur, umożliwiając jednocześnie przerwy w karierze i pracę niepełnoetatową, oraz do systematycznego stosowania zasad równości traktowania i sprawiedliwości społecznej w ramach podsystemów ubezpieczenia na starość, w sektorach nieformalnych, w celu zapobieżenia ubożeniu osób w podeszłym wieku, a w szczególności kobiet, a także wzywa Komisję i Radę do włączenia czynnika płci do rocznych sprawozdań w sprawie spójności społecznej;

24. zwraca uwagę, że w większości Państw Członkowskich systemy opieki społecznej nie uwzględniają w wystarczającym stopniu specyficznych warunków kobiet żyjących w ubóstwie; podkreśla, że ryzyko popadnięcia w ubóstwo zagraża bardziej kobietom niż mężczyznom, szczególnie w podeszłym wieku, tam gdzie systemy ubezpieczeń społecznych opierają się na zasadzie ciągłego zatrudnienia za wynagrodzeniem; zwraca uwagę, iż w niektórych przypadkach kobiety nie spełniają tego wymogu z powodu przerw w pracy oraz że mają one gorszą pozycję z powodu dyskryminacji na rynku pracy, zwłaszcza zaś z powodu różnic płacowych oraz pracy w niepełnym wymiarze godzin; podkreśla ponadto, że kobiety w starszym wieku mają większe trudności w ponownym wejściu na rynek pracy;

25. wzywa Państwa Członkowskie do zapewnienia dostępności odpowiedniej ochrony społecznej dla kobiet sprawujących opiekę nad chorymi, starszymi lub niepełnosprawnymi członkami ich rodziny, a także dla kobiet w starszym wieku otrzymujących szczególnie niską emeryturę;

⁽¹⁾ Zgodnie z art. 25 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka i zmienioną Europejską Kartą Socjalną Rady Europy (część I, zasada 11), .

⁽²⁾ Pięćdziesiąte Piąte Światowe Zgromadzenie w sprawie Zdrowia A56/27, punkt 14.18, 24 kwietnia 2003 r., Międzynarodowa Konferencja na temat Podstawowej Opieki Zdrowotnej, Alma Ata: dwudziesta piąta rocznica, sprawozdanie Sekretariatu.₀

Czwartek 13 października 2005

26. zwraca się do Państw Członkowskich o przeanalizowanie, w ścisłej współpracy z jednostkami badawczymi i zainteresowanymi grupami (kobiety, rodziny, przedsiębiorcy, wspólnoty lokalne, stowarzyszenia), prawdziwych potrzeb kobiet i mężczyzn ze środowisk nieuprzywilejowanych po to, aby mogli oni skutecznie godzić życie zawodowe i życie rodzinne, przy uwzględnieniu odmienności i różnic związanych z płcią, a także wzywa Komisję i Radę do włączenia czynnika płci do rocznych sprawozdań w sprawie spójności społecznej;
27. wzywa Państwa Członkowskie do opracowania skutecznych środków, które będą wspierać równowagę pomiędzy życiem zawodowym i rodzinnym również przez mężczyzn i ojców rodzin, z poszanowaniem krajowych ram ustawodawczych, w związku z tym, że zwiększony udział kobiet w rynku pracy nie spowodował proporcjonalnego wzrostu udziału mężczyzn w wykonywaniu obowiązków rodzinnych;
28. wzywa Państwa Członkowskie do przyjęcia dodatkowych środków wsparcia, w szczególności dla pracujących matek samotnie wychowujących dzieci, zarówno poprzez ułatwianie znalezienia form zatrudnienia o elastycznym czasie pracy, tak aby mogły one podjąć liczniejszym obowiązkom rodzinnym, jaki i poprzez zapewnienie stosownych placówek opieki nad dziećmi;
29. wzywa Państwa Członkowskie do opracowania stosownych środków na rzecz wspierania nastoletnich matek, mających często trudności ze znalezieniem pracy i żyjących w ubóstwie, co niejednokrotnie jest rezultatem niskiego poziomu wykształcenia i uprzedzeń społecznych; uważa ponadto, że w tym kontekście warto byłoby, aby Państwa Członkowskie wymieniały między sobą metody i praktyki, z naciskiem na praktyki podejmowane przez Państwa Członkowskie w dziedzinie zapobiegania ciąży u nastolatek;
30. wzywa do zakazu umieszczania dzieci w placówkach opiekuńczo-wychowawczych ze względów społeczno-ekonomicznych oraz do opracowania i realizacji, w ścisłej współpracy z zainteresowanymi grupami, działań mających na celu wspieranie rozwoju rodziny w środowisku najmniej uprzywilejowanym, tak aby oboje rodzice mogli wypełniać obowiązki rodzicielskie, szczególnie w sytuacjach skrajnego ubóstwa;
31. wzywa Państwa Członkowskie do podjęcia niezbędnych środków dla zapewnienia należytego zapisu, analizy i badania czynników prowadzących do przemocy w rodzinie, tak aby można było natychmiast opracować polityki na rzecz zapobiegania i postępowania z konsekwencjami tej przemocy, poprzez np. dawanie schronienia bezdomnym kobietom-ofiarom przemocy w rodzinie.

Wkład społeczeństwa obywatelskiego

32. wyraża uznanie dla codziennej walki z ubóstwem prowadzonej przez najuboższe kobiety i dla dobrowolnego zaangażowania obywateli, którzy im towarzyszą i którzy je wspierają;
33. wzywa Państwa Członkowskie do podjęcia większych wysiłków na rzecz poprawy dostępności służb socjalnych, mając na uwadze fakt, że dostępność wysokiej jakości służb socjalnych zajmujących się opieką nad dziećmi i innymi pozostającymi na utrzymaniu osobami w rodzinie decyduje o tym, czy grupy najbardziej narażone na ryzyko (np. kobiety samotnie wychowujące dzieci) będą w stanie podejmować pracę;
34. wyraża szacunek dla zaangażowania organizacji pozarządowych, które trwale angażują się w działania na rzecz ludności najmniej uprzywilejowanej;
35. wzywa Komisję do znacznego uproszczenia kryteriów kwalifikowalności stosowanych w odniesieniu do organizacji pozarządowych oraz procedur przyznawania subsydiów europejskich, aby uniknąć monopolu w zakresie dotacji, z którego korzystają duże sieci organizacji pozarządowych mające siedzibę w Brukseli;
36. podkreśla znaczenie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego dla konstruktywnego dialogu społecznego i zachęca do dalszego przyjmowania Uniwersytetów Powszechnych Czwartego Świata, które są miejscem prawdziwego dialogu między grupami najuboższymi i administratorami instytucji europejskich, osobami wybranymi na różnych szczeblach władzy i przedstawicielami zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego, który ma w szczególności umożliwić najmniej uprzywilejowanym grupom wymianę poglądów oraz włożenie swojego wkładu w zwalczanie nędzy, co stanowi konkretny przykład najlepszych praktyk na szczeblu europejskim w tej dziedzinie;
37. podkreśla znaczenie europejskich władz lokalnych i regionalnych w promowaniu równości między płciami i zachęca je do włączenia polityki równości płci do swoich projektów w ramach zdecentralizowanej współpracy w celu zapewnienia w szczególności ubogim kobietom dostępu do nowych technologii informacyjnych oraz mikrofinansowania na rzecz działalności handlowej;

Czwartek 13 październik 2005

38. wzywa Komisję i Radę do oceny wkładu UE do pierwszej Dekady Walki z Ubóstwem Organizacji Narodów Zjednoczonych (1997-2006) oraz jej wpływu na szczeblu europejskim, ze szczególną uwagą na partnerstwo z najuboższymi grupami, a zwłaszcza z kobietami, oraz do przedstawienia inicjatyw na przyszłość, tak aby zbudować dynamikę działań zainicjowaną podczas tej pierwszej dekady;

39. wzywa instytucje wszystkich szczebli, aby włączyły się do obchodów Światowego Dnia Walki ze Skrajnym Ubóstwem (17 października);

*
* *
*

40. 40 zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, parlamentom Państw Członkowskich, Radzie Europy, UN ECOSOC i organizacjom pozarządowym sektora socjalnego.

P6_TA(2005)0389

Choroby reumatyczne

Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego w sprawie chorób reumatycznych

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 116 Regulaminu,

- A. zważywszy, że w UE ponad sto milionów ludzi cierpi na artretyzm, który wśród chrób jest najczęstszą przyczyną upośledzeń fizycznych,
- B. zważywszy, że skuteczne badania naukowe opracują nowe terapie stosowane w leczeniu chorób reumatycznych, co przyniesie UE i Państwom Członkowskim znaczące oszczędności,
- C. zważywszy, że choroby reumatyczne mogą być poważne, prowadzące do inwalidztwa i bolesne, a osoby nimi dotknięte często doświadczają wykluczenia społecznego i średnio żyją krócej,
- D. zważywszy, że osoby cierpiące na choroby reumatyczne mogą prowadzić pełne i niezależne życie, ale wymagają odpowiedniej opieki;

1. Wzywa Komisję Europejską i Radę do:

- zapewnienia, że 7 ramowy program badań UE nada badaniom chorób reumatycznych charakter wyjątkowo priorytetowy;
- zapewnienia, że nowa strategia ochrony zdrowia UE uczyni walkę z artretyzmem (chorobami układu mięśniowo-szkieletowego) jednym ze swych priorytetów;
- opracowania specjalnej dyrektywy dot. inwalidztwa w celu poprawy legislacji i postawienia poza prawem dyskryminacji z racji upośledzeń;
- zachęcenia Państw Członkowskich do podjęcia kroków zmierzających do poprawy dostępności pełnego wachlarza terapii we wszystkich Państwach Członkowskich;

2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy Radzie, Komisji i rządowi Państw Członkowskich;